

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **N. T.**, nar. X
bytem X
zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2021, č.j. MV-14321-5/SO-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24.3.2021, č.j. MV-14321-5/SO-2021, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč k rukám Mgr. Pavlíny Zámečnickové, advokátky, sídlem Milady Horákové 13, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně brojil žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 12. 2020, č. j. OAM- 56740-8/ZM-2020, kterým bylo rozhodnuto tak, že správní řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce se podle § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zastavuje.

II. Podání účastníků

2. *Žalobce v žalobě* namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že v jeho případě nejsou dány zákonné podmínky pro zastavení řízení, jelikož platnost zaměstnanecké karty, o jejíž prodloužení žádal, doposud nezanikla. Uvedl, že sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, vydané pod čj. OAM-61678/ZM-2019 a zaslané žalobci dne 5. 11. 2019, je v rozporu správními předpisy, neboť oznámení žalobce ze dne 17. 10. 2019 splňovalo veškeré podmínky stanovené § 42g odst. 7 až 10 zákona č. 326/1999 Sb., nemohlo proto dojít k zániku zaměstnanecké karty žalobce. Nesplnění podmínek bylo žalobci oznámeno s ohledem na nepředložení dokladu prokazujícímu, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá nebo ke kterému dni tento vztah skončil a že mu nebyl předložen tento doklad ani nikdy předtím. To podle žalobce neodpovídá skutečnosti, neboť tento doklad byl předložen správnímu orgánu, jak vyplývá z poznámky uvedené ve Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR i jak zmiňuje správní orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného usnesení, již dne 29. 8. 2019, a to prostřednictvím Úřadu práce ČR do datové schránky správního orgánu. Žalobce odkázal na shodnou argumentaci uvedenou v odvolání a uvedl, že žalovaný se s ní přezkoumatelně nezabýval.
3. *Žalovaný ve svém vyjádření* odkázal na shrnutí skutkového stavu a průběhu řízení v žalobou napadeném rozhodnutí, na které s ohledem na shodu žalobních a odvolacích námitek odkázal. K uplatněným námitkám dále uvedl, že žalobce podal odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně č. j. OAM-56740-8/ZM- 2020 ze dne 2. 12. 2020 a žalovaný se proto zabýval tím, zda toto usnesení bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Pokud měl žalobce námitky proti výše uvedenému sdělení o nesplnění podmínek, byl oprávněn podat proti tomuto sdělení odvolání. Žalobce však odvolání proti sdělení o nesplnění podmínek nepodal, tudíž toto sdělení správního orgánu prvního stupně nabylo právní moci. Podle žalovaného byly splněny veškeré podmínky pro zastavení správního řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.

III. Posouzení věci soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 51 s.ř.s.
5. Na úvod se krajský soud zabýval možnou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o vadu, kterou se musí zabývat z úřední povinnosti a která by ze své

podstaty znemožnila přezkum napadeného rozhodnutí.

6. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu o opravném prostředku je přitom dána, pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi uplatněnými námitkami. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45). Institut nepřezkoumatelnosti přitom nelze rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, i když výslovně nereaguje na všechny myslitelné aspekty odvolacích námitek a dopustí se dílčích nedostatků odůvodnění.
7. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně dne 2. 12. 2020 usnesením č. j. OAM-56740-8/ZM-2020 MV-154212-2/OAM-2020, rozhodl tak, zastavil správní řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce podle § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. V rámci tohoto rozhodnutí správní orgán se poměrně podrobně (a podle názoru soudu procesně správně, bez ohledu na hodnocení věcné správnosti názoru správního orgánu prvního stupně) zabýval důvody pro zastavení řízení, tedy tím, kdy a jakým způsobem oznámil žalobce změnu zaměstnavatele a požádal o souhlas s jeho změnou.
8. Důvody, pro které zastavil správní orgán prvního stupně řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, nepovažoval žalobce za správné a proti argumentaci žalobce opřené o důvody vyplývající ze sdělení o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele postavil svoji argumentaci opřenou o názor, že podmínky pro změnu zaměstnavatele byly z jeho strany splněny. Žalobce tedy brojil věcně proti obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně konkrétní odvolací námitkou.
9. Žalobce jasně zdůvodnil, proč se domnívá, že napadené usnesení vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu a je založeno na nesprávném právním posouzení, a to proto, že sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele bylo založeno na chybném předpokladu nedoložení ukončení zaměstnání u předchozího zaměstnavatele.
10. S touto námitkou se žalovaný v podstatě nevypořádal. Uvedl sice, že „*K námitce účastníka řízení týkající se toho, že sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele vydané pod č. j. OAM-61678/ZM-2019 a zaslané účastníku řízení dne 5. 11. 2019 je v rozporu s právními předpisy, oznámení účastníka řízení ze dne 17. 10. 2019 splňovalo veškeré podmínky stanovené v § 42g odst. 7 až 10 zákona č. 326/1999 Sb., nemohlo proto dojít k zániku zaměstnanecké karty účastníka řízení, Komise uvádí, že přezkoumala soulad napadeného usnesení s právními předpisy, není však její povinností přezkoumávat všechna předchozí ukončená správní řízení účastníka řízení vedená v rámci jeho pobytu na území České republiky. Sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele bylo vydané v rámci správního řízení pod č. j. OAM-61678/ZM-2019, Komise se tedy nezabývala správností tohoto sdělení, nýbrž správností napadeného usnesení správního orgánu I. stupně, č. j. OAM-56740-8/ZM-2020 ze dne 2. 12. 2020.*“, nicméně podstatou celého usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 12.

2020 bylo právě to, zda byly splněny podmínky pro prodloužení zaměstnanecké karty ve světle (ne)účinnosti oznámení o změně zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.

11. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně použil jedinou obranu, která vycházela z obsahu tohoto rozhodnutí, a zpochybnil závěr správního orgánu prvního stupně o neúčinnosti oznámení o změně zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., na což žalovaný reagoval tím, že se nezabývá sdělením o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele (tj. nepřezkoumává ho), ale zabývá se jen správností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které podle žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.
12. Ze strany žalovaného se jedná o argumentaci kruhem, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je založeno právě na posouzení neúčinnosti oznámení o změně zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.
13. Soud nijak nezpochybňuje fakt, že v případě, že by bylo vydáno správní rozhodnutí, které by podmiňovalo rozhodnutí o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, tak přezkum předcházejících rozhodnutí by měl být ponechán samostatnému řízení a samostatnému přezkumu, nicméně výklad žalovaného se v současnosti jeví jako naprosto účelový.
14. Z úřední činnosti je soudu známo, že v období po 1. 8. 2019 zastával žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně postoj, že nesouhlas se změnou zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. není správním rozhodnutím, natož rozhodnutím konstitutivním, jak tomu bývalo v případě stejného ustanovení ve znění účinném do 31. 7. 2019. Tento postoj se v případě žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně změnil až v souvislosti s judikaturou správních soudů počínaje zejm. rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2020, č. j. 17 A 102/2020-51, ve kterém městský soud dospěl k závěru, že se v případě záporných sdělení jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. proti kterým je přípustné odvolání.
15. Je tedy zcela absurdní, pokud v roce 2021 žalovaný odkazuje na to, že nesouhlas s podmínkami změny zaměstnavatele vydaný správním orgánem v roce 2019 je uzavřeným správním řízením s důsledky pro řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, když v roce 2019 v době, kdy tento nesouhlas vydával (tj. 5. 11. 2019) zastával správní orgán prvního stupně právní názor, že se o žádné řízení nejedná, nesouhlas není správním rozhodnutím a v tomto smyslu poučil žalobce, že *„Toto sdělení je vydáno podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů a nelze se proti němu tedy odvolat. Pokud budou splněny podmínky uvedené v § 42g odst. 7 a odst. 8 zák. č. 326/1999 Sb. může oznamovatel podat oznámení znovu.“* V důsledku zaujatého právního názoru žalovaný fakticky odmítl jakýkoliv přezkum zákonnosti, resp. správnosti nesouhlasu se splněním podmínek zaměstnavatele.
16. Pokud chce žalovaný zastávat právní názor, že se v případě nesouhlasu jednalo o správní rozhodnutí, tak vůbec nevyhodnotil vliv podání žalobce ze dne 20. 11. 2019, které s ohledem na datum vydání předchozího nesouhlasu dne 5. 11. 2019 mohlo být doručeno v odvolací lhůtě, tj. nezabýval se otázkou, zda toto nové oznámení nemělo být materiálně vyhodnoceno jako odvolání proti rozhodnutí ze dne 5. 11. 2019.
17. Zároveň s ohledem na dříve zaujímaný právní názor zjevně správní orgán ověřoval splnění podmínek pro zánik pobytového oprávnění a na související argumentaci žalovaný věcně

vůbec nereagoval, přičemž se zcela vyhnul hodnocení toho, že správní orgán prvního stupně vůbec nepřihlédl k té skutečnosti, která vyšla v průběhu „řízení“ o změně zaměstnavatele najevo samotnému správnímu orgánu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 42/2020-33), a to, že žalobce ukončil pracovní poměr u H. K., IČ X ke dni 19. 8. 2019. Tuto skutečnost věděl správní orgán z podání Úřadu práce ČR ze dne 29. 8. 2019 a oznámení o změně zaměstnavatele bylo správnímu orgánu doručeno dne 17. 10. 2019, tj. ve lhůtě 60 dnů od ukončení předcházejícího zaměstnání v případě, že se žalobce řídil poučením v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

18. Dále nijak žalovaný nezohlednil to, že dle správního orgánu prvního stupně mělo zaniknout pobytové oprávnění žalobci dne 18. 10. 2019.
19. Podle § 63 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. *zaniká platnost zaměstnanecké karty nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
20. Podle § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. *za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví.*
21. Podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. *je žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
22. Podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. *je žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.*
23. Podle § 47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. *Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoli v žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*
24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že původní zaměstnanecká karta byla žalobci udělena na období od 1. 10. 2018 do 30. 9. 2020. Žádost o její prodloužení byla podána 24. 9. 2020, tj. ve lhůtě dle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nicméně podle obsahu správního spisu i žalobou napadeného rozhodnutí „*v posuzovaném případě nastala situace, kdy podle § 63 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zanikla účastníku řízení zaměstnanecká karta uplynutím 60 dnů od ukončení pracovněprávního vztahu u zaměstnavatele H. K., IČ: X s.r.o., tj. ode dne 19. 8. 2019, kdy účastník řízení mohl učinit změnu zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999.*“ (srov. žalobou napadeného rozhodnutí).
25. Jinými slovy, pokud zanikla zaměstnanecká karta žalobce uplynutím 60 dnů ode dne 19. 8. 2019, tj. 18. 10. 2019 a žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty byla

podána dne 24. 9. 2020, tak byla žádost podána cca 11 měsíců po zániku platnosti zaměstnanecké karty, tak žádost nemohla být formálně podána v souladu s § 47 odst. 1 ve spojení s § 47 odst. 4 a § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť by nebyla splněna podmínka podání žádosti v době platnosti předcházející zaměstnanecké karty. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním a je proto nepřezkoumatelné i z tohoto důvodu.

26. Jinými slovy, před správním orgánem prvního stupně bylo předmětem přezkumu to, zda žalobce nadále v souladu se zákonem pracuje na území ČR, tedy zda byl žalobci vydán nesouhlas se změnou zaměstnavatele v souladu se zákonem, nebo naopak byly podmínky pro vydání souhlasu splněny a žalobce řádně oznámil nového zaměstnavatele, zaměstnanecká karta nezanikla, a tudíž nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. Správní orgán prvního stupně se touto otázkou sice zabýval, nicméně žalobce se zodpovězení související odvolací námitky vyhnul, tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že uplatněné žalobní námitky jsou důvodné, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému za zastoupení žalobce zástupcem - advokátkou, které podle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsání žaloby) 2 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu